

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 4.

Den 15. Novbr. 1859. Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Zion.

(Fra „the Millennial Star.“)

Blandt de store Begivenheder, der udmaerkede det nittende Aarhundrede, indtager de Sidste-Dages Helliges Ønsamling til Klippebjergene i Utah en fremragende Plads.

Dette „besynderlige Føll“ forbauser endog denne Undergjerningers Generation. Hvoromhøst „Mormonismen“ faaer Fodfæste, synes de, der annamme dens Principer, at blive inspirerede af det uimodstaelige Ønske at ville forlade deres Fædreland og drage til de Helliges Samlingssted.

Den blomstrende Ungdom, der netop staar paa Overgangen til Livets Alvor, den Midtaldrende og den Graahaarede, den dygtige Haandværker, den simple Arbeider, den finere Øydragne, den Haardsfore og Sterke, den Kige, den Fattige, den Allvorlige og den Muntre — alle Slags, fra alle Secter, Partier og Nationer, blive ved Annammelsen af denne saa forhadte Religion „døbte i een Aaland til at være eet Legeme;“ og saa snart Omstændighederne kunne tillade det, seer man dem bryde op og begive sig til „Mormonernes“ Hjem. Forunderligt i Sandhed, er dei ikke? Men naar vi tilbagekalde i vor Erindring de mange onde Beretninger, som Tru Nygte

— een af de faldeste Matroner, men som desuagtet inlades i de fornemste Selstabber — har udbredt om „Saltsøstaden,“ naar vi betanke den lange og besværlige Reise over Have, Sletter og Bjerger, samt Ubequemmeligheder, der uundgaaeligen maae finde Sted i et Nybygger-Land, naar vi see „Onkel Samuels“ (de Forenede Staater) siensynlige Hensigt at knuse den unge Stat lige i dens Fodsels, naar vi ihukomme Smerten ved Senderribelsen af de sterke Baand, der saa inderligt sammenknyttede dyrebare Slægtinge, for at trodse disse Farer og den uvisse Skæbne, da stiger Forundringen, og Forbauselsen naer sit Hoidepunkt.

Spørg disse Piligrime, (som i Forbigaaende sagt see nok saa glade og lykkelige ud) spørge dem, hvor de drage hen og i hvad Hensigt. „Vi gaae op til Zion,“ lyder Svaret, „for at lære om Guds Veie, at vi kunne vandre paa hans S.ier.“

„Zion!“ figer en andægtig-udseende Person med' fort Kjole og hvid Krave; „Zion, I stakels, bedragne Mennesker, er en a andelig Stad, der findes i de Troendes Hjarter.“

„Zion!“ udtrykker en ivrig lille Mand med vigtig Mine, der ansees for ufeilbartlig i bibelsk Geographi. „J gaae i forkeert Netning. Bjerget Zion ligger ved Jerusalem i Øst, og J reise til Amerika i Vest.“

„At lære om Guds Veie!“ siger en Tredie; „funne J ikke lære dem af Bibelen og af Præsterne, der have grandset i hin hellige Bog hele deres Livstid? Og funne J ikke tjene Herren i Eders eget Land ligesaa godt som i noget andet?“

Vi ville besvare disse tre Personers Indvendinger.

Før det Første er Zion en virkelig Stad, der skal opbygges før Christi Komme.

Før det Andet er dens Beliggenhed paa den vestlige Halvkugle „blandt Bjergenes Toppe.“

Før det Tredie kan man der „lære om Guds Veie“ af levende Propheter, hvis Kundstab, erholdt ved Abenbaring, langt overgaaer og er langt paalideligere end de lærde Meninger af alle „de Hoi- og Velærværdige“ i hele Verden; og Guds Folk kan paa nævnte Sted „vandre paa hans Stier“ meget bedre og meget punktligere, end i en spottende og ugrundelig Generations Midte.

Beviser for Sandheden af disse Beværnninger ville vi hente fra Bibelen — en Authoritet, som ingen af vores tre ovenansorte Venner vil forsege at modsigte.

Psalmlisten siger: „Gaaer omkring Zion, omringer den og tæller dens Laerne, lægger Mærke til dens Mure, besnuer dens Pallader, at J kunne fortælle det for den Slegt, som kommer herefter.“ (48, 13.) Selve Læsningen af dette Skrifsted burde uden videre Beviser være tilstrækkelig til at overtyde ethvert fornugtigt Meneste om, at det er en virkelig Stad, Talen her dreier sig om. Men see Esaiæ 60de Cap. Der læse vi om et Sted, hvortil Folk fra alle Nationer skulle komme, bringende med sig

deres Solv, Guld og alle Slags Kostbarheder til dets Forstjonnelse. Endstjondt det her omtalte Sted har været forladt og forhadt, og dets Indbyggere trængte, — endstjondt Bold, Ødelæggelse og Forstyrrelse en Lid har hjemmegt det, vil dog den Lid komme, da dets Storhed og Vælde skal indgyde dets Fjender Skæk. Guds Hellighed skal opgaae over det og han selv vil komme dertil, thi Stedet skal være „hans Bolig;“ og alle Nationer og Riger skulle anerkjende dets Overhøjhed eller ødelægges. Dette Sted kalder Herren „Zion,“ og han siger, at alle Folk skulle kalde det ved samme Navn. „Deres Born, som Dig trængte, skulle gaae nedboede til Dig og de skulle nedbøje sig for dine Fodders Saaler, ja Alle, som Dig bespottede; og de skulle kalde Dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel.“ (14. V.)

Det vilde være Stof til megen Morstab at antage, at disse Ting skulle finde Sted i Hjertet, ligemeget hvor stort eller troende det end monne være. Men vi ville gaae videre og undersøge Stadens Beliggenhed.

Det er fuldkommen rigtigt, at der er et Sted ved Jerusalem ved Navn Zion, der omtales i Skriften, og som bencæntes saaledes af Indbyggerne i Palæstina; men dette Sted er ikke det samme, som det, Propheterne omtale som de Helliges Indsamlingssted i de sidste Dage. „Zions Bjergr ligger smukt, er det ga se Lands Glæde, paa de norre Sider, en stor Konges Stad.“ (Ps. 48, 3.) Kast nu et Blik paa Kaartet over Palæstina. Det „hellige Land“ selv ligger i den sydlige Deel af Asien; Jerusalem er i den sydlige Deel af Palæstina, og Bjerget Zion er en Hoi, beliggende paa den sydlige Side af Jerusalem, Davids Stad. Men David siger, at Zion skal ligge paa den nordlige Side; deraf kan Zion ved Jerusalem ikke være Samlingsstedet, hvor

den store Konges Stad skal bygges, og om hvilken David, Esaias og mange andre af Propheterne have strevet. Her endvidere hvad Micha siger om denne Gjenstand. Efter at have talt om de Synder og Verderstyggheder, som Israels Prester og Fyrster gjorde sig skyldige i, siger han: „Derfor skal Zion ploies som en Ager for Eders Skyld, og Høsets (Templets) Bjerg blive til en Skovhei.“ (3, 12.) Denne Propheti er gaaet i bogstavelig Opsyldelse. Zions Høi er blevet gjennemstaaret af Plovjernet, da man havde til Hensigt at opdyke den, hvilket omtales af flere Missionende i hine østlige Egne. Men Micha fortæller os ikke blot om nærvnt Høis Skjebne, men siger os i det næste Vers tilige hvor Zion i de sidste Dage skal blive: „Men det skal stee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjerget Top, og det skal ophoies over Høiene, og Folk skulle løbe dertil; og mange Hedninger (Nationer) skulle gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem.“ (4, 1. 2.) Endvidere understerer Esaias os i sit 33, 15–17 om, at Guds Folk skal „væ i de hoie Stæder,“ at „Klippernes Befæstning skal tjene dem til Forsvar,“ at „deres Bred skal gives dem, deres Vand er visl, og deres Dine skulle stue Kongen i hans Deilighed; og han siger, det skal være i „et langt fraliggende Land.“ I 18de Cap. taler han ligeledes om, at Folk samles til et Sted kaldet Zion i et Land, „som er under Bingers Skygge paa hijn Side af Morlands Floder,“ hvor Gud skulde „oploste Bannere paa Bjerget“ for Nationerne.

Lader os nu kaste et Øje paa det Sted, hvor de Sidste-Dages Hellige indsamles. Naar vi betragte Amerikas Kaart,

faaes vi først af Landets besynderlige Form. Om vi overskue hele Kloden, ville vi ingensteds finde et Land, der ligner det. Fra Jerusalem er det hiinsides Morlands Floder, langt fraliggende, og udstrækker sig mellem de to store Have i Form af Vinger — Nord- og Syd-Amerika, og disse to Vinger forenes ved Fordangen Panama. „Paa Siden af den norre“ Vinge af det store Continent „paa Bjergenes Top“ og „hoit ophoiet over“ saadanne sinne „Heie“ som Bjerget Zion ved Jerusalem, er et Folk, udsamlet fra alle Nationer, bestjæltiget med at opbygge den „store Konges Stad“ — ja et Huus for Jacobs mægtige Gud. Midt under Undertrykelse, falste Bestyldninger og de grusomste Forfolgelser begynde de øde Steder ved deres ubetvingelige Energi og utrættelige Anstrengelser at blomstre, og Bjerget gjenlyde af Larmen af de Industridrivendes Virksomhed, ledsgaget af Glædesange. Dette er een af „Zions Staver.“ Her boe Guds Propheter, der have Rigets Negler; her ere inspirerede Mænd, som forlynde Herrens Villie; og hertil fikte de Hellige sig for at lære dem at hjende og for at udove dem.

Michæ Propheti er et fuldstændigt Svar paa det Spørgsmaa: „Kunne vi ikke lære Herrens Veie af Bibelen og af Presterne, der saa lange have grandset den?“ Thi dersom vi kunde lære Alt, hvad som er nedvendigt af den og dem, vilde det være aldeles overslodigt for Folket i de sidste Dage at gaae op til „Herrens Huus paa Bjergenes Top“ for at lære den at hjende. Denne Propheti tjener ogsaa som Svar paa det Spørgsmaa: „Kunne vi ikke tjene Herren i vort eget Land, ligesaa godt som i hinct?“ Thi vi kunne ikke tjene Herren som det sig bor, uden vi forstaae hans Villie, og denne vil ikke blive os tilhjendegivet i dens Fylde noget andet Sted end i „Zion.“

Der er mange Grunde, som bevæge de Sidste-Dages Hellige til at gaae til Zion. Frugtelige og om sig gribende Straffedomme ere især med at udøses over Nationerne, der have forglemt deres Gud, og Zion er et Tilflugtssted. Esaias siger: „Herren haver grundfæstet Zion, paa det hans Folk skal have Tilflugt i den.“ (14, 32.) Joel siger: „Paa Bjerget Zion skal der være Raad til at undkomme.“ (3, 5.) Naar Hunger kommer, og Jordens ikke længere giver sin Grøde, naar Gud skal forbande Vandene og forvandle dem til Blod, (Aab. 16, 4-7.) da skulle Zions Indbyggere være befriede for disse Lidelser; thi, siger Esaias, „deres Brod skal gives dem og deres Vand er vist,“ og naar Kongen skal komme i sin Deilighed, skulle de see hans Ansigt, og „Herren skal regjere over dem paa Zions Bjerg evindeligen.“

Bed at drage op til Zion ville de Hellige ogsaa undgaae den Haan og de Fornermalser, som de saa øste ere nødt til at taale af Folk, der sige sig at være Christne. Mange af dem affaste ved deres Emigration tillige deres Trældomsaag og blive frie Mand og Kvinder, og saae Lejlighed til at erhverve sig den nødvendige Deel af Livets Fornodenheder, af hvilke de kun ned i knapt Maal i deres Fodeland; og i Zion kunne de anvende sine Kræfter til Opbyggelsen af Guds Rige, istedetfor at hjælpe til at lappe paa de menneskelige Regjeringer, der ere raadne og med stærke Skridt gaae sin Undergang imode.

Men den fornemste og vigtigste Årsag, der tilskynde de Hellige at udvandre, er det Factum, at Gud har befalet dem at gjøre saa, og de vide det. Dersor kunne hverken Farerne, der true dem paa Reisen, de Øndstabshuldes Trusler, eller Bagtalerens onde Beretninger formaae at holde dem tilbage et eneste Dækkt. De ere trette og hjede af Christenhedens Hylleri, Falst-

hed, Urenehed, Horeri, Undertrykelse og dens mangfoldige Vedersynggeligheder, og de forlade dem med Glæde for at kunne indaaende en reen Luft og opreiße en hellig Sæd for Herren.“

Zion er kun „lille“ i Sammenligning med Verdens Rige; men Gud vil gjøre den til et „stærkt Folk.“ Zion er endnu ikke uafhængig af Hedningerne, da den endnu ikke er forlost; men Dagen er nær forhaanden, da Hedningernes vilde og blodtørstige Hærstarer ville sige: „Lader os ikke gaae op til Zion til Strid, thi Zions Indbyggere ere forsærlige.“ „Zion skal strække sine Snorer langt ud og befæste sine Nagler; thi den skal udbryde paa høire og venstre Side, og de edelalte Stæder skulle beboes;“ dens tidlige beboede Stæder „skulle forloses ved Dom;“ de, som have været fordrevne, skulle vende tilbage, og komme til Zion; Fryd og Glæde skulle de bekomme, og Sorrig og Suk skal flye fra dem.“ Hyllerer og den, der beslitter sig paa Uret, skal udrenses af dens Midte, „naar Dom bliver lagt til Maalesnor og Ketsfærdighed til Nettelod,“ og „Herren skal ståbe over hver Bolig paa Zions Bjerg og dens Forsamlinger, en Sky og Regn om Dagen, og en stinnende Ildslue om Matten.“ Jordens Konger skulle høre om Zions Herlighed „og vandre ved Lyset, som er opgangen over den;“ de skulle se det eg „forbaues;“ Bærelse skal betage dem, og de skulle hæste bort.“ Zion skal „smykkes som et Pallads“ og berede sig for sin Konge, ligesom „en Brud pryder sig for sin Mand.“

Vi ville slutte denne Afschaling med Propheten Esaias Ord i hans 62de Capitel:

„For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dens Ketsfærdighed udgaaer som et Skin, og dens Salighed brænder som et Blus. Og Hedningerne skulle see din Ketsfærdighed og alle Konger din Herlig-

hed; og Du skal kaldes med et nyt Navn, hvilket Herrens Mund skal nævne. Og Du skal være en deilig Krone i Herrens Haand, og en kongelig Hue i din Guds Haand. Man skal ikke ydermere kalde Dig en Forladt, ei heller skal dit Land kaldes ydermere edelagt; men Du skal kaldes min Lyst i det, og dit Navn skal kaldes en ægte Hustru; thi Herren haver Lyst til Dig, og dit Land skal være en ægte Hu-

stru. Thi som en ung Karl holder Egteslab med en Domsfru, saa skulle dine Børn holde Egteslab hos Dig; og som en Brudgom glæder sig ved en Brud, skal din Gud glæde sig ved Dig — — — — —. Og de skulle kalde dem et helligt Folk, Herrens Igjenlostie; og Dig skal man kalde en segt Stad, ja en Stad, som ikke er forladt.“

Menneskets Arbeidskraft bedre end Penge.

(Fra „the Millennial Star.“)

Til Udførelsen af Planer, Hensigter og Foretagender ere Midler nødvendige. Alt kan udføres ved Midler; Intet uden dem. Men Midlerne ere forstjellige. De fleste Mennesker vilde maaстee udtrykke: „Giv os Midler, giv os Penge, og vi kunne udrette Hvadsomhelst.“ Men Haa kunne satte Værdien af andre Midler; derfor synes Penge for de Fleste at være Alt og den store Kraft, som bevæger Verden. De Overfladiske domme Alt og Alle i Samfundet efter Penge. De indbilde sig, at Formue giver virkelig Ære, Livsvirksomhed, Magt, Storhed og Fremgang baade til Individer og Nationer. Og dog er det i Virkeligheden ikke saaledes. Pengenes Magt bestaaer kun i Indbildningen. De have kun den Værdi, som Øverenskomst imellem Mennesker giver dem; men fordi Samfundet har gjort Penge til sin Gud, deraf indbilder Mængden sig, at man med dem kan udrette Alt.

Vi agte ikke her at moralisere over Forsængeligheden og Vedertstyggeligheden af Pengebegjerslighed og Mammon-Dyrkelsens Afguder. Vi ville kun anstille nogle Betragtninger over Pengenes Beskaffenhed som

Midler i Samfundet. Ved Ordet Middel i Almindelighed forstaaer vi det, hvorved man kan opnaae en Hensigt eller et Diermed. Forsaavidt som Samfundet anerkender Penge som Midler i et eller andet Dineued, have de en vis Værdi som Omsetnings- eller Byttemiddel, og ere som saadaune Formuens Representativer. For at lette Handel og Samqvem imellem Individer og Nationer ere Penge uidentvivl uundværlige i Samfundets nærværende Tilstand. Men man maa aldrig lade af Syne, at Penge i og for sig ere værdiløse, endskjont smaa Stykker Papiir, under visse fastsatte Forholde, tænkes at forestille endog Millioner af Værdi. Den hovedsagelige Nyte af Penge er, at man for dem ikke alene kan tiltuſte sig eller fås til Ting, der ere uundværlige for Tilværelsens Bedriftsholdelse, men ogsaa Maadigheden over Menneskernes Talenter, Evner, Arbeidskrefter, osv.

Philosophist anstuet kan man med voie sige, at Penge ere værdiløse Midler i Sammenligning med Anvendelsen af Menneskets iboende Evner og Arbeidskrefter. Naar det derfor siges: „Giv os

Penge som Midler til at udføre store Dier med," saa ville vi snarere sige: „Giv os arbeidsdygtige og moralste Mennesker som Midler." Vi ville forsøge at oplyse dette ved et Exempel: En Flok Mennesker i Besiddelse af Guld, Sølv og Penge komme overeens om at drage hen til et øde eller ubebuet og opdyrket Sted for at ned sætte sig der og danne et Samfund. De drage derhen, stolende paa, at deres Penge snart ville forstasse dem hvad de behøve. De ankomme til Stedet, men da de alle have Penge nok og ansee sig for gode til at arbeide, saa vil Ingen af dem bestille noget. Selgen deraf er naturligvis, at de snart allesammen omkomme, eftersom de ikke kunne spise sine Penge, og disse kunne ei heller opbygge Huse, opdyrke Marker, eller plante Havre; altsaa: Penge ere under saadanne Forholde værdiløse.

Et andet Exempel: En Flok arbeidsdygtige og noisomme Mennesker, der ikke ere rige, men have saavidt Midler, at de kunne reise hen til et afsidesliggende Sted, drage derhen forsynede med de høist nødvendige Arbeidsredskaber og Sædsorter. De arbeide i Enighed og Samdrægtighed, og det vil ikke være mange Aar, først Marker ere opdyrkede, Avelsgaarde og Stæder opbyggede, og Grundvolden er lagt til stigende Velstand og Velvære og en blomstrende Nation fremstaaer. Udrettede Penge dette? Nei, men Anvendelsen af Menneskets Talenter, Evner og Arbeidsdygtighed; altsaa: Mennesker ere bedre som Midler end Penge.

Vi ville anvende det sidste Exempel paa de Sidste-Dages Hellige. De fleste af dem ere ubemidlede; alligevel drage de med Glæde ud fra Jordens vældige Nationer, samle sig ifølge sin Tro til en Nation for ved deres forenede Bestræbelser at opbygge et Rige — Guds Rige paa Jorden. Hvad de hidindtil have gjort opvæk-

ter allerede Verdens Forbanselse, hvilken vil voxe, eftersom Værket strider frem. Nogen monne spørge: Men behøve ikke de Sidste-Dages Hellige Penge og andre materielle Midler til Udsorelsen af deres Diermed? Vi svare: jo, saalenge saadanne Midler ere nødvendige og brugelige iblandt Jordens Nationer; men de Sidste-Dages Hellige ville aldrig ansee Penge som det høieste Gode eller som Diermedet for deres Birken. De have et ædlere Maal for Die, nemlig: Guds Riges Opbyggelse. Vi indromme villigen, at Rigtet ikke kan opbygges uden Midler, men de Sidste-Dages Hellige ville erhverve de fornødne Midler ved deres Arbeidsomhed, Noisomhed, Flid og Gudsfrugt. De ville først trachte efter Guds Rige og hans Retfærdighed; og dersom de gjøre dette, dersom de ere trofaste mod deres Gud, da vil han velsigne deres Arbeide. Han vil da styre Begivenhedernes Gang saaledes, at de kunne erhverve de fornødne Midler til deres Emigration, osv. Hjemkomme til Samlingsstedet ville de arbeide paa at opbygge Boliger og Stæder, opdyrke Marker, plante alle nyttige Vækster, efterhaanden anlægge melanistiske Værksteder og Fabrikker og udvikle sig i alle Grene, som henhøre til en Nations Velstand og Velvære, og paa denne Maade samle Rigdom, Magt og Formue. Dette vil ske ved en rigtig Anvendelse af deres Talenter, Evner og Arbeidsstærfer, og ved en velordnet Huusholdning med de materielle Midler.

Talende om vort Samfund sætte vi ikke alene Priis paa, at detz Medlemmer anvende sine Gaver, timelige som aandelige, til at erhverve sig Midler paa en tilladelig og retstassen Maade, men ogsaa paa, at de bestyre de erhvervede Midler paa en saadan Maade, at disse kunne tjene til Udsorelsen af det Maal, de have sat sig. Det er ikke nok for en Familie-

fader at være en dygtig, ordentlig og flittig Arbeider, men tillige en dygtig og klog Huusholder; dette gælder baade Individer og Nationer.

Erfaring og Historie lærer os, at Jordens største Mænd ikke have arbeidet sig op til en fremragende Stilling ved Penge; men at de derimod, kjæmpende med Armod og Trang, undertiden lidende Nød for Livets første Nødvendigheder, misløjende og maaſte forhaanede, have ved Udholdenhed og Taalmodighed beseiret alle Hindringer og al Modstand, og ikke givet sig, før end de have naact det tilſigtede Maal, og dermed blevet til Mytte og Velsignelse for deres Medmennester i mange Slægtled.

Saaledes ogsaa med de Sidste-Dages Hellige, de ere misløjende i deres Besværelser og Foretagender; men dersom de ere udholdende og standhaftige i Udførelsen af det store Arbeide, det har behaget Herren at kalde dem til ved sin Prophet Joseph Smith, vil Jordens Nationer tilſidst blive nødte til at erkende Storheden og Gavnigheden af det sidstadies Værk, der vil reformere og revolutionere Verden i enhver Retning, baade i Politik, Moral og Religion.

Alt dette, troe vi, vil ikke vorde udført ved det, som Menneskene troe er den hovedsagelige Drivefjeder — Pengenes Magt —, men ved Anvendelsen og Udviklingen af de Helliges iboende Talenter, ved den rette Brug af deres Muskelkraft, ved deres Enhed, Standhaftighed, Udholdenhed og Lydighed mod Guds Bud. Ikke destomindre troe vi, at Resultatet af deres Arbeide, formedelst Guds Velsignelse, vil vorde:

Storhed, Magt, Være, Anseelse, Rigdom og Indflydelse.

Dette Værk — Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige — begyndte som et lille Sennepskorn, (Den organiseredes den 6te April 1830 med 6 Medlemmer) der har studt en kraftig Vært og udspredt Grene til alle Sider. Var det ved store Rigdomme og verdslig Viisdom, at det nævnte Værk grundlagdes? Nei, ingenlunde. Desuagtet har Kirkens Medlemmer, endstjort de have kjæmpet med trange Kaar, lidt Trængsel, Fængsel, Forfolgelse og Forhaanelse, arbeidet sig frem, styrkede af Israels mægtige Gud, saa at de nu, hvad Folkeantallet angaaer, kunne udgøre en Stat i den amerikanste Union. Hundrede af Missionærer ere udgangne uden Understøttelse fra sit Hjem, og hvad have de ikke allerede udrettet i de sammenligningsvisi faa Aar? Arbeidet vil stadigen voge, indtil der er udført, hvad der skal, indtil de Allespredte og Fordrevne af Pagtenes Folk ere indsamlede, indtil Riget er stadfæstet, saa at ingen Magt kan række det. Himmelens Gud vil udføre denne forunderlige Gjerning ved at anvende de Fattige, de Netstafne, de Oprigtige af Hjertet. Han vil ved dem besjæmme Verdens Store, Vise, Mægtige, Rige, alle dem, som have troet sig at være noget, som have stolet paa Asguder istedetfor paa den sande, levende Gud. Samfundets store Gud — Mammon — vil da ikke vorde dyrket, og Menneskene ikke længere bedomte efter Penge; men efter deres Netstafnenhed og Dygtighed.

Brev fra **Eldste Crastus Snow.**

Great Salt Lake City d. 15. Septbr. 1859.

Eldste C. Widerborg.

Kjære Broder!

Seg er saa lykkelig at kunne underrette Dem om, at Emigranterne fra deres Arbeidsmark ere alle ankomne hid. Nogle svenste, danske og islandse Familier ankom i Capitain Browns Compagni, omtrent for tre Uger siden; en 200 med Haandkarrer sidste Sondag for en Uge siden, og Resten med Bogntog i Capitain Neelsens Compagni idag. Alle synes at føle sig vel paa saa Undtagelser nær. De have haft en lykkelig Reise. Vogne og Proviant blev sendt ud herfra for at møde enhvert Compagni en 100 a 170 engl. Mile ude og hjælpe dem ind. De første Compagnier blev snart adsprettet og fandt Hjem hos deres Beslagtede, Venner og Bekjendte. De just nu ankomne ville ogsaa snart blive adsprettet iblandt de Helleges Settlementer fra Brighams City 60 Mile i Nord til Sanpete County 140 Mile i Syd.

Bogntoge med Kjøbmandsgods have næsten daglig passeret ind i en lang Tid, og for Nærverende er Territoriet overslødig forsynet med saadanne Varer, som vi ikke selv kunne producere her, og til meget moderate Priser i Sammenligning med hvad vi før maatte give.

Nærværelsen af de Forenede Staters Tropper i Territoriet, tilligemed deres Folke af Speculanter, Skakitere, Spillere og andre Dagdrivere, tilligemed den forøgede Indførsel af stærke Drikke, har haft en

skadelig Indflydelse paa den Deel af Indvaarerne her, som ikke tilforn have været tilstrækkeligt prøvede med os i vores Trængsler og Ojenvordigheder. Ikke destomindre forvente vi med Tillid, at den Tid er snart forhaanden, da vore Fjender, som bestandigt have lagt Planer for at ødelegge Guds Salvede, skulle forlade dette Land mismodige. Mange af dem ere allerede gaaede, og Andre berede sig til at drage herfra.

Capitain, Eldste W. H. Hooper, vor nylig valgte Representant til Congressen i Washington, forventes at afreise herfra i Selskab med et Parti Missionærer, som ere bestemte deels til de Forenede Stater, deels til Europa. I blant de sidste ere vore føelles Venner og elstede Brodre John Van Gott og D. N. Liljenqvist, hvilke ere bestemte til Danmark.

Maatte Israels Gud bevare disse vore Medarbeidere og føre dem lykkelig til Dem, at de kunne gjøre en virkom Hjælp til at indsamle Christi dyrebare Haar i Folden.

Bestandig bedende for Bions Sags Fremgang i Skandinavien og for Dem og Deres Medarbeidere i hine Lande, forbliver jeg med hørelig Hilsen til dem alle

Deres Medtjener i Christo
Crastus Snow.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

De forstjellige Arbeider, der paahvile Præstedommet i Missionen, kunne inddeltes i tre Hovedafdelinger:

1) Evangeliets Forkynelse og de Troendes Indlemmelse i Kirken.

2) Den indre Bestyrelse og Arbeidet med at bringe de Hellige fremad til en klar Opsatteise af deres hellige Religion og til Opfyldelsen af deres Pligter.

3) Indsamlingen af Israel til Zion.

Under disse Hovedafdelinger kunne alle øvrige Foretagender, Forretninger og forstjelligartede Pligter henføres.

Udsorelsen af alt dette paahviler dem, som dertil ere kaldte, og Herren leder sine Ejendomme til at varetage de forstjellige Arbeider, som Sid efter anden skulle fremme hans Hensigter. Undertiden Fordre Omstændighederne og Værkets Bestaffenhed, at der anvendes mere Opmærksomhed og mere Anstrengelse paa een Deel af Arbeidet end paa en anden, og at der anbringes forstjellige Individer til sammes Udsorelse.

Denne Missions Historie viser klarligen, at Herren til forstjellige Tider har kaldet og bestillet forstjellige Mand til Bestyrelsen og til at være de Helliges Veiledere, alt efter Omstændighedernes Bestaffenhed og Værkets Fremstriden. De af de Hellige, som have haft Forstand nok til at indse Mytten og Nodvendigheden deraf, have adlydt disse Veiledere, uden at tage Hensyn til Personen, og have følt sig velsignede i enhver Henseende. De derimod, der have forsøgt at gaae i Klette med Herren, og lastet, fundet Fejl ved og ringeagtet de Mand, han har stillet over dem, have ikke følt sig velsignede, men have esterhaanden tabt Alandens Lys og Veiledning, og til sidst lidt Stibbrud paa sin Tro.

Det gløder os derfor, at baade Præstedommet og de Hellige voge i Amerikas land af, at dette Værk er Herrens, at han staar i Spidsen for samme, at han ordner det efter sin Visdom, at han kalder, bestiller eller løser hvem han vil, at han fordrer ubetinget Lydighed, forenet med indbyrdes Enighed og Kærlighed, af sine Ejendomme og Ejenerinder, fordi hans Hensigter, nemlig deres Velstård og Salighed, ikke kunne opnaes paa nogen anden Maade.

Hvormeget er ikke allerede udrettet formedelst de trofaste Hellige, og hvad vil ikke vorde udrettet, alt efter som de Hellige voge i enhver Ting, som hører til Herrens store Gjerning, hvilken vi ovenfor, for Bequemmeligheds Skyld, have inddelt i de tre store Hovedafdelinger: Evangeliets Prædiken og de Troendes Indlemmelse, den indvendige kirkelige Regjering og de Helliges Hjuldkommengjorelse, Indsamlingen fra Nationerne og Hjemvandringen til Zion. Disse Formaal maae bestandigt haves for Dio, Intet af dem maa tabes af Syne; enhver af vores Bevægelser, Bestræbelser og Foretagender maae hensigts til deres Fremgang, hvorfor det er nødvendigt at give Agt paa og udføre ethvert Raad, ethvert Vink, vi saae formedelst Herrens Aland og hans bemyndigede Ejendomme.

Det er denne forholdsmaessige Samvirken af Hundreder og af Tusinder, som vil tilveiebringe det store Resultat: Guds Riges Grundstætelse paa Jorden.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 41.)

Om Tro.

Troens Væsen og Nødvendighed.

Pagtens Bog. (1ste Forelæsning § 9—13.) „Troen er en Bisshed, som Menneskene have om Tilværelsen af Ting, de ikke have set, og Virksomhedsprincipet i alle Fornuftvæsener.

Dersom Menneskene vilde lægge noie Mærke til sig selv, og vende deres Tanker og Betragtninger til deres egne Gemhytters Virksomhed, saa vilde de snart opdage, at det er Tro, og Troen alene, som er den bevægende Aarsag til al Virksomhed hos dem; at uden den vilde haade Sind og Legeme være i en uwirksom Tilstand, og al deres Stræben, haade physisst og aandalig, vilde ophøre.

Dersom denne Klasse (de ved Forelæsningen Tilstedeværende) skulle gaae tilbage og anstille Betragtninger over deres Livs Historie, fra den første Periode, de kunne erindre, og spørge sig selv, hvilket Princip, der ansporedে dem til Handling, eller gav dem Kraft og Virksomhed i alle deres lovlige Kald og Bestræbelser, hvad vilde Svaret blive? Vilde det ikke blive, at det var den Bisshed, vi havde om Tilværelsen af Ting, som vi endnu ikke havde set? — — — Vilde I bestræbe Eder for at erholde Biisdom og Forstand, med mindre I troede at kunne erlange dem? Vilde I nogensinde have faaet, dersom I ikke havde troet, at I skulle høste? — — — Betænker, og spørger Eder selv, om det ikke er faaledes. Henvender Eders Tanker paa Eders egne Gemhytter, og see, om ikke Troen er den bevægende Aarsag til alle Eders Handlinger; og om den er den be-

vægende Aarsag i Eder, er den da ikke i alle Fornuftvæsener?

Men ligesom Troen er den bevægende Aarsag til al Virksomhed i timelige Anliggender, saaledes er den ogsaa i aandelige; thi Frelseren har sagt, og det er troværdigt, at „hvo, som troer og bliver dobt, skal blive salig.“ (Marc. 16, 16.)

Ligesom vi ved Troen annamme alle timelige Velsignelser, som vi annamme, saaledes annamme vi i lige Maade ved Troen alle aandelige Velsignelser, som vi annamme. Men Troen er ikke alene Virksomhedens, men ogsaa Kraftens Princip i alle Fornuftvæsener, enten de ere i Himmelten eller paa Jorden.“ (Læs videre §§ 15, 16, 17; 7de Forelæsn. §§ 3, 5 og følgende; 1ste Forelæsn. § 24; 4de Forelæsn. § 3.

(Side 170, 3.) „See, sandelig, sandelig figer jeg Eder, dette er mit Evangelium, og ihukommer, at de skulle have Tro paa mig, ellers kunne de ingenlunde vorde salige. — — Og de, der have Tro, skulle I bekræfte i min Kirke ved at lægge Hænderne paa dem, og jeg vil stjælle dem den Hellig-Aands Gave.“

Joseph Smith. (Fra hans Levnetsløb, den 27de Juni 1839.) „Troen kommer ved Hørelsen af Guds Ord, formedst Guds Ejeneres Vidnesbyrd; deres Vidnesbyrd er altid ledsgaget af PropheTIENS og Åabenbaringens Aand.

Troen kommer ikke ved Tegn, men ved at man hører Guds Ord.“

Brigham Young. (Journal of

Discourses 3die Aarg. Side 45.) „Tro I, at Jesus Christus helbredede Alle og Enhver, der var syge? eller at alle Djævle blevet udkastede i de Landstrekninger, han gjennemvandrede? Jeg troer det ej. Mirakler, Syges Helbredelse, Dodes Opræisning og dærlige, var næsten ligesaa sjeldne i hans Dage, som i vores. En Gang

imellem havde Folket Tro paa hans Magt, og da kunde et Mirakel, som man kalder det, blive udført. De Syge, de Blinde, de Dovstumme, de Bansore og de Besatte var om ham; men kun nu og da kunde hans Tro have Kraft til at virke, paa Grund af Mangel paa Tro hos vedkommende Individer.“

Tro paa Gud.

Bibelen. (1 Petr. 1, 21.) Christus blev „aabnenbaret for Eder, som formedest ham troe paa Gud, der oprejste ham fra de Dode og gav ham Herlighed, saa Eders Tro og Haab maa være til Gud.“

Hebr. 11, 6. „Uden Tro er det umuligt at behage ham (Gud); thi det verden, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han bliver deres Bebonner, som sege ham.“

4 Mose Bog 14, 11. „Hvorlange ville de ikke troe paa mig?“

2 Sam. 22, 31; Ps. 18, 31. „Han er alle dem et Skjold, som troe paa ham.“

Ps. 4, 6. „Forlader Eder paa Herren.“

Ps. 9, 11. „De, som hænde dit Navn, skulle forlade sig paa Dig.“

Ps. 17, 7; 37, 40. „Herren vil frelse dem, der troe paa ham.“

Ps. 34, 8. „Herrens Engel leirer sig trædt omkring dem, som ham frygte, og frier dem.“

Jeremias 17. 7. „Belsignet er den Mand, som forlader sig paa Herren, og hvis Tillid Herren er.“ (See videre Ps. 32, 10; 40, 5; 84, 13; 118, 8. 9; Ordsp. 16, 20; 28, 25; 29, 25.)

Ps. 125, 4. „De, som forlader sig paa Herren, de ere som Zions Bjerg, der ikke skal ryste, men skal blive evindelig.“

Ez. 57, 13. „Den, som forlader sig paa mig, skal arve Landet og eie mit hellige Bjerg.“

Beph. 3, 12. „De skulle troe paa Herrens Navn.“

Joh. 5, 24. „Hvo, som troer paa den, som mig udsendte, harer et evig Liv.“

2 Cor. 1, 9. „Vi skulle ikke forlade os paa os selv, men paa Gud.“

1 Tim. 4, 10. „Vi have sat vores Haab til den levende Gud.“

1 Joh. 5, 10. „Hvo, som ikke troer paa Gud, harer gjort ham til en Legner.“

Mormons Bog. (Side 156.) Mosias 2, 2. „Og der er ingen anden Frelse end denne, som der er tale om? ej heller er der nogen Betingelse, hvorved man kan blive frelst, undtagen de Betingelser, jeg har sagt Eder. Troer paa Gud; troer, at han er til, og at han stælte alle Ting, baade i Himmelten og paa Jorden; troer, at han har al Viisdom og al Magt, baade i Himmelten og paa Jorden; troer, at Mennesket satter ikke alle de Ting, som Herren kan satte.“

Og atter, troer, at I bor angre Eders Synd og forsage dem, og ydmyge Eder for Gud, og bede med Hjertets Oprigtighed, at han vil tilgive Eder.“

Mosias 1, 15. (Side 154.) „Ingen findes ustraffelige for Gud uden Omvendelse og Tro paa Herrens, den almægtige Guds Navn.“

Nephi 5, 8. (Side 463.) „Hvo, som troer paa Christum, troer paa Faderen ogsaa.“

Vægten Væg. (4de Forelæsn.

17.) „Lad Mennesket eengang anstille alvorlige og lyse Betragtninger over Ideerne om Silvarelsen af de ovenomtalte Egenstaber i Guddommen, og man vil see, at saavidt hans Egenstaber angaaer, er der en sikkert Grundvold lagt for Udsøvelsen af Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse. Thi saafremt Gud besidder Egenstabens Kundskab, kan han gjøre alle Ting bekjendt for sine Hellige, hvad der er uenvendigt for deres Saliggjørelse; og da han besidder Egenstabens Kraft, er han derved i stand til at befrie dem fra alle Fjenders Magt; og i det see de tillige, at Retfærdighed er en Egenstab hos Guddommen, at han vil behandle dem efter Retfærdigheds og Billigheds Principer, og at en Retfærdigheds Belønning skal ydes dem for alle deres Sorger og Lidelser for Sandhedens Skyld. Og da Dom tillige er en af Guddommens Egenstaber, kan hans Hellige have den uroffeligste Tillid, at de ville i rette Tid opnæae en fuldkommen Besrielse fra alle deres Fjenders Hænder, og en fuldstændig Seier over alle dem, der have sogt at ståde og ødelægge dem. Og da Varmhjertighed tillige er een af Guddommens Egenstaber, kunne hans Hellige stole paa, at den vil blive udøvet mod dem, og igjennem denne Egenstabs Udsøvelse mod dem vil Trost og Hjælpeselskab blive dem meddeelt i Overslodighed, midt i alle deres Sorger og Trængsler. Og tilsidst, seende, at Sandhed er een af Guddommens Egenstaber, ledes man til at fryde sig midt under alle Ansegtselser og Fristelser i Haab om den Hellighed, som skal bringes, naar Jesus Christus skal aabenbares, og med Synet hen-

vendt paa den Krone, der skal sættes paa de Helliges Hoveder paa den Dag, naar Herren skal uddele Belønninger til dem, og med den evige Vægt af Herlighed for Die, som Herren har forsjettet at meddele dem, naar han skal bringe dem til sin Ærone for at boe for hans Asyn evindeligen.“ (Læs ogsaa 18de og 19de §.)

(7de Forelæsn. §§ 7 og 8.) „Derfor er det sagt, og det med Nette, at uden Tro er det umuligt at behage Gud. Om man skulle spørge: hvorfor er det umuligt uden Tro at behage Gud? vilde Svaret være: fordi det uden Tro er umuligt for Menneskene at frelse; og da Gud begjærer Menneskenes Saliggjørelse, maa han som Folge heraf begjere, at de skulle have Tro; og han kunde ikke være tilfreds, med mindre de havde den, eller ogsaa maatte han være tilfreds med deres Fordærvelse.

Heraf lære vi, at de mange Formninger, der ere blevne givne ved inspirerede Mænd, for at de, som have annammet Herrens Ord, skulle have Tro paa ham, varre ikke almindelige Sager, men blevne givne for den bedste af alle Grunde, og det var: fordi uden den var der ingen Saliggjørelse, hværen i denne Verden eller i den tilkommende. Naar Menneskene begynde at leve ved Troen, begynde de at nærme sig Gud; og naar Troen er fuldkommet, ere de ligesom ham; og fordi han er frelst, ere de frelste tillige; thi de ville blive i den samme Stilling, som han er i, fordi de ere komne til ham; og naar han viser sig, skulle de blive ham lige; thi de skulle see ham som han er.“

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838.

(Fortsat fra Side 31.)

I Morges døde en Datter af Eldste Schumway i Leiren, og ligeledes Mrs. Clarks Barn. Leiren passerede gjennem Terre Haute og over Wabash Floden, i nordvestlig Retning, gjennem Fayette Distrikt og leirede sig omrent $\frac{1}{8}$ Mile Vest for C. S. Wolfs Parknus og 2 Mile fra Indianas vestlige Grænse. 11 Mile. 423 Mile fra Kirtland.

Loverdagen den 8de. Leiren passerede ind i Staten Illinois med Pilot Grove paa høre Haand. Reiste 25 Mile. 448 Mile fra Kirtland.

Præsidentstabet mødte i Raad med Committeeen fra Charlton County tilsigemed General Atchison. En Beretning over hele Sagen blev given — om den nærværende Øphidselse og Marsagen til al denne Forvirring. Disse Herrer udtalte deres fuldkomne Tilsfærdshed med den erholtede Underretning, da de indsaae, hvor stammeligt man havde fort dem bag Lyset i denne Sag. De forlod os i Eftermidags tilsyneladende sørdeles tilfredse med Sammenkomsten.

Fif Esterretning denne Aften, at Pebelen skulle angribe Adam-oudi-Ahman, hvorfor Nogle af Brodrene drog derhen for at hjælpe de derværende Brodre i deres Selvsforvar mod Pebelen.

Capitain William Alred tog ud med et Compagni paa 10 Mand tilhest for at aiffjære en Vogn med Geværer og Ammunition fra Richmond til Pebelen i Davies. De fandt Vognen sonderbrudt og Geværisterne trukne ind i det høie Græs tæt ved Vognen, men fandt ikke opdage noget Menneske i Nærheden. Kort efter nærmede to Mand tilhest sig Pebelens Leir, og lige efter dem kom en Mand med en Vogn; de blevé alle bragte op i Kraft af en Arrest-

befaling, da man antog, at de varé de mænd, som hjalp Pebelen med at føre Geværer og Ammunition til hine Mordere, ja, saadanne, som myrdede med kolst Bled. Mændene blevé tilsigemed Geværerne bragte til Far West. Geværerne uddelethes blandt Brodrene til deres Førvar og Fangerne holdtes i Forvaring.

Dette var i Sandhed en sjon Dag for os, thi Pebelens Planer forstyrredes ved Tabet af deres Geværer, og alle deres Bestrabelser syntes at være tilintetgjorte.

Pebelen vedbliver at tage Fanger efter Behag; Nogle beholde de, Andre slippe de. De gjore Alt hvad der staar i deres Magt for at faae os til at begaae den første Voldsgjerning. De sende øste Esterretning til os om at de martre Fangerne tildede paa den grusomste Maade; men vi forstaar deres Knob; thi deres List og Klegt er ei større end den nok kan gjennemstues.

Capitain Alred handlede med Fuldmagt af de civile Authoriteter i Caldwell, hvilke indstede Ordren til at legge Baabnene under Beslag og at arrestere Førerne. Fangerne blevé bragte til Far West i Førher.

Leiren reiste to Mile for Frolost og opslog Telte paa begge Sider af lille Ambro, i Nærheden af Vestgrænsen af Edgar County, hvor Sostrene vasketede isfolge Raadets Beslutning, da de ikke havde havt dette Privilegium i nogle Dage, eftersom Nogle vare døde, Andre syge.

Det blev Leiren sagt, at de ikke Alle funde drage op til Zion i eet Compagni, men at det var Viisdom, at Nogle fulde udsee Steder, hvor de kunde overvinde og arbeide for at faae Midler, hvormed de kunde opholde sig, naar de ankom til Zion, da det begyndte at storte paa de Penge, de

fik i Bath; men de Halvfjerdfindstyppe burde gaae heelt op for at boesette sine Familier, og derpaa gaae ud og forkynde Evangeliet.

Mandagen den 10de, Ni eller ti Familier besluttede at udsee sig et Sted, hvor de kunde overvintre.

Leiren passerede Independence og tilbagelagde en 15 Mile lang Slette, ialt 22 Mile, og leirede sig ved en lille Aa.

Idag serdes Fangerne John B. Commer, William L. McHone og Allen Miller til Forhor for Albert Petty, Fredsdommer. Fangerne bad om Tilladelse til at maatte stille Raution, for at vinde Tid til at sege Raad. Loven tillod ingen Raution, men Retten udsattes til paa Onsdag, for at Fangerne kunde faae Tid til at indhente Raad.

Efter Arrestationen underrettede vi Dommer King i et Brev, datteret „Richmond den 10de Septbr.,“ om det Forefaldne, og udbad os hans Raad med Hensyn til hvad vi havde at foretage os med Geværerne og Fangerne.

Dommer King raadede os ved Brev til „at løslade Fangerne og behandle dem godt,“ og sagde, at Geværerne var Negjeringens Ejendom under Capt. Pollards Varetægt i hans Nabolav; men om de var sendte ud efter han: Ordre eller med hans Tilladelse, kunde han ikke sige, og han var i Dvivl, hvad Raad han skulde give desangaaende; „dog skulle de ikke med min Medvirken blive Eder fratagne for at benyttes mod Eder i ulovlige Diermed.

A. A. King.“

(Adressebet til dHrr. Smith og Rigdon.)

Under samme Dato raadede Dommer King General Atchison til „at sende 200 Mand eller flere for at adsprede de bevæbnede Starer i Davies og ligeledes i Caldwell, og twinge de „Mormoner,“ som ikke ville overgive sig, til Underkastelse, da det ikke

kan lade sig gjøre at tilside sætte Loven for deres Skyld.“ Hvad Tilsidesættelse vil der blive, Dommer King, thi ingen „Mormon“ har negtet at underkaste sig Lovens Forderinger? Det er alene Pøbelvældet, Mormonerne sætte sig op mod.“

En Petition blev idag udfærdiget af Borgerne i Ray County til General Atchison med Anmodning om, at Militisen maatte rykke ud for at underkue Oprøret i Caldwell og Davies, og forebygge Blodsudghydelser, hvilket snarlig vilde finde Sted, hvis ikke Forholdsregler toges for at forhindre det. Undertegnet af Jesse Gates og 28 Andre.

Tirsdagen den 11te. Leiren reiste 16 Mile over Sletten og opslug Tælte i Maean County.

Onsdagen den 12te. Leiren reiste 29 Mile. 534 Mile fra Kirtland.

Idag blev Fangerne John B. Commer og hans Kammerater bragte i Forhor. Det bevistes for Retten, at Geværerne blev tagne af een af Fangerne, samt at de skulde bringe dem til Davies County for at bevæbne Pøbelen med dem. Det bevises ogsaa, at Pøbelen samlede sig i den Hensigt at drive de Hellige fra deres Hjem. Fangerne maatte stille Borgen for deres Komme i Districts-Retten, Comer som Formand, de Andre som hans leide Medhælpere.

Idag sendtes tillige en Skrivelse til Gouverneur Bogg, dateret Davies County, indeholdende alle de Logne og Bagvæstser, som Pøbelmændenes, Kjeltringernes og Mordernes onde Genius kunde opfinde, bestyldende „Mormoner“ for enhver Forbrydelse, de selv havde begaet, og kældende dem Bedragere, Oprørere, Flygtninger fra Canada, Udsendinge af Mørkets Fyrste, osv. med Understriften: „Borgerne af Davies og Livingston County.“

(Fortsættes.)

Blanding.

Paa Sicilien i Italien hersker en meget foruroligende Tilstand. I Palermo har der været et blodigt Haandgemeng imellem Civile og Militaire, hvisaarsag Commandanten har beslættet, at den hele Stad skal afvæernes. Ifølge circulerende Nygter ventes en alvorlig Opstand. — General Garibaldi har udstedt en Proklamation til Neapolitanerne, hvori han opfordrer dem til at medvirke til det fælles Maal: Italiens Frihed. Den neapolitanse Armee paa Grænsen af Kirkestaten er nu fuldstændig udrustet og provianteret.

I Neapel befrygter man et voldsomt Udbrud af Besuv, og Indvaanerne af Landsbyen Portici have allerede rommet deres Huse.

Som et Eksempel paa, at de gamle, barbariske Skikke endnu ingenlunde ere afskaffede i Tyrkiet, sjældt Civilisationen tilsyneladende har saaet Indpas der, forteller Presse, at en af Sultanens Sostre, der er gift med Mahmud Pascha, i de første Dage af October nedkom med en Son, som „af Statsgrunde“ sieblikkelig blev qualt. Der tilfojes, at det samme har været tilfælde med Sonnen af en anden Sostre, som er gift med Marinemesteren, Mehemed Ali Pascha, og at det fremdeles vil gaae det mandlige Aftom af Sultanens Sostre paa samme Maade.

Kjæmpedampstibet „Great Eastern“ som vi oftere have omtalt, har nu gjort sin Prevetour, der i enhver Henseende har vist sig heldig. Dækkets Længde er 691 Fod, Breden er 83 Fod og Drægtigheden er 22,500 Tons (circa 171,813 $\frac{1}{3}$ Commerce-Lester). Det har 5 Skorsteene, 6 Master, en Skrue af 24 odds Gjennemsnit, og deuden Skovlhjul. Naar Skruens og Skovlhjulenes Mastiner arbeide samtidigt med fuld Kraft, da ville de i det Hele taget virke med 11,500 Hestes Kraft, hvilken Kraft er tilstrækkelig til at drive alle Bomuldsmaskinerne i den store Fabrikstad Manchester. Skibets Sider bestaaer af to Jernvægge, en Ydervæg og en Indervæg, med omtrent 3 Fod Spillerum, eller, om man vil, af 2 Skibsskrog, det ene indeni det andet. Rummet mellem disse er igjennem tykke Jernplader deelt i en Mængde mindre vandtætte Rum eller Celler, saa at Ydervæggen kan brydes ved et Stød og Cellen indenfor fyldes med Vand, uden at Skibet derved udsættes for Fare, endvidere er Skibsummet afdeelt i 11 vandtætte Rum under det nederste Dæk og 8 over samme, og endelig gaaer der to Skillerum paa langs igjennem den største Deel af Skibet, saa at dette i alle Henseender maa kaldes overordentlig stærkt og sikret imod Ødelæggelse. Det er bestemt til at fare paa Australien, men dets første længere Tour vil være til Amerika, hvilken dog kun kan ansees som en Prevetour.

I London forsørges en egen Sort kunsigt Læder, fornemmeligt bestaaende af Gauthouf (Gummi Elasticum eller Risselæder) og Naphta. Fordelene ved dette Læder ere, at det ikke let rives itu, at det modstaaer Fugtighed, at det altid er tørt, at dets Glands forhoies ved Gnidning, at det ikke let strabes, at det er overmaade stærkt og at det kun kostet $\frac{1}{3}$ af almindeligt Læders Priis. Det forsørges i Stykker paa 78 Alens Længde, omtrent $2\frac{1}{4}$ Alens Brede og af hvilkensomhelst Tykelse.

Struedampstibet Royal Charter, fra Australien til England med Passagerer og Guld, er totalt forlist i Nørheden af Liverpool. Af 498 Personer, som befandt sig ombord, blevet kun 39 reddede; tillige gift $4\frac{1}{2}$ Million Rdtr. i Guld tabt. Skibet selv var vurderet til 120,000 £st. (omtrent 1,080,000 Rdtr.) og forsikret.

Natten mellem den 25de og 26de og hele Dagen den 26de October har der raset en frygtelig Storm langs med hele den engelske Kyst, og de engelske Aviser ere fyldte med Beretninger om de derved foranledigede Ulykker.

Fra Adelaid i Australien berettes om Skibet „Ammillas“ Strandning: Da Skibbruddet fandt Sted, havde 40 Personer klamret sig fast til Skibets Ruiner; men af disse bortreves af den voldsomme Segang den største Deel, og kun 15 blev tilbage, idet det lykkedes dem ved en Tougende at krybe op paa Randen af Landsklædningen, hvor de da i Forening med de Øvrige, som ligeledes havde reddet sig op paa Braget af Skibet, i syv lange Dage og Nætter gjennemgik alle de rødselsfulde Tilstande, som Kulde, Hunger og Tørst medføre, efter hvilken Tid de endnu 22 Levende reddedes. Hver Dag og hver Nat krevede sine Øffre; saaledes omkom 20 i een Nat. De Overlevende vare saa udmattede og saa sløvede for Alt, at det ikke mere gjorde noget Indtryk paa dem, naar en af deres Ulykkesbrodre bortreves af Bolgerne.

Amerika: Ifolge Efterretninger fra New York af 18de Octbr. er der udbrudt en Negeropstand i Harpersferry i Virginien; omrent 800 Insurgerter have bemægtiget sig Arsenalet, stoppet Jernbanetogene og overstaaet Telegraphtraadene. Fra Washington er der afgaaet Tropper imod Insurgerterne.

Indbetalte Bogpenge.

	Nø. M. St.
P. Nielsen, Fredericia	13 "
M. Andersen, Bornholm	5 "
L. C. Geertsen, Aarhuus	45 3 8
R. Nielsen, Skive	8 1 13
J. C. A. Weiby, Venshjæl	35 4 "
G. Ohlson, Stockholm	5 "
<hr/>	
Summa	112 3 9

Indhold.

Side.	Side.
Zion	49.
Menneskets Arbeidsstraf bedre end Penge	53.
Brev fra Eldste Graftus Snow . .	56.
Redaktionens Bemærkninger	57.
<hr/>	
Lærdommie i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke (fortsat)	58.
Joseph Smiths Levneislob (fortsat)	61.
Blanding	63.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og sæs paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. C. Bording.